

ילדי משפחת חבדי בעקבות
תולדות וספר חייה של

הרבנית **רבקה**

ע"ה

אשת כ"ק אדמו"ר המהר"ש

טֹרֶנְצָלָת הַיִחְסָן

הערה:

טֹרֶנְצָלָת יְחִסָּן זו איננה טֹרֶנְצָלָת הַפְּלָאָה שֶׁל כָּל מִשְׁפְּחָת רְבּוֹתֵינוּ נְשִׂיאָנוּ

פרק ראשוני

ערפלי בקר אפרפירים של אמצע החוף רבעו על העמק מואזרי בית משפחחת חביבי, כשהאב שב מתקפת שחירת של י"ד שבת התשע"ג. אבא נכנס הביתה, קרא "בקר טוב!" לחלק הבית - וכלל לא החפלא לראות את כל ערים, לאחר הבשורה המשמחה שנחתה על ראמם באישון לילך.

"נו?" זנקו עליו כל הקטנים, וגם הגודלים התחאשו בצפיה. "איזה קראת לה?!"

אבא חיה לרוגע. "מה הלחץ? תננו רגע לשכנת, להניח את הטלית והתקפלין במקומם, לשותות כוס קפה..."

"נו, באמת!" מחו הילדים, ואבא הרחיב את חיוכו. "לא, אל תזאנו, רק הבדיקה. אומר לכם מיד. השם של אחותכם הקטנה המדרשה הוא, כפי שהכירו היום בבית הפנסת' זינגרה שנמה בישראל" - רבקה! "

"רבקה! צהלו כלם, וסוף סוף הניחו לאבא לפשט את מעילו, להניח את תיק הטלית והתקפלין במקומו הקבוע - ואף לשכנת ליד שלוחן הסלון הגדול, לשם האישה חיה לה הגדולה את כוס הקפה המהוביל.

"חֲבֵל שָׂזָה לֹא חַיָּה בָּנוֹ", הָגָג שְׁגִיאוֹרִי. "אִם זֶה חַיָּה בָּנוֹ - אֹז חַיָּה הַכִּי מַתָּאִים לְקָרְאָ לֹו יְוָסֶף יְצָקָק, כִּי הוּא נֹלֵד בְּיוּד שְׁבָט".
"אַתָּה בְּהַחְלַט צוֹדָק", אָמַר אָבָא. "אֲכָל תַּחַפְלָא לְשִׁמְעָן שְׁיוּם יוּד שְׁבָט קָשָׁור גַּם לְרַבְנִית רַבָּה. בַּיּוֹם זֶה, לִפְנֵי 99 שָׁנִים - בְּשִׁנְתַּת הַתְּרֻעָה נִפְטָרָה הַרְבָּנִית רַבָּה בְּלִיּוּבָאוּוּיטָשׁ".

"אָה, זֶה עַל שֵׁם הַרְבָּנִית רַבָּה? פְּצָחָ שְׁמוּלִיק הַקְּטוֹן אֶת פִּוּן. "אָנָּי הִיִּתְּ בְּטוּחָה שָׂזָה עַל שֵׁם רַבָּה אַפְּנָנוּ!"
"מָה זֶה מִשְׁגָּה?" חָלַק עַלְיוֹן שְׁגִיאוֹרִי.

"בְּطַח שָׂזָה מִשְׁגָּה!" טָעוֹן הַקְּטוֹן. "בְּחַנְכָה, כִּשְׁדוֹזה שָׂרָה הִתְהַאֲלִילָה בְּבֵית בְּעָרָב לְכִיבּוֹת, הִיא שְׁאַלְהָ אָוטִי אִם אָנִי לֹומֶד כָּבר בְּחַיִידָר חַפְשׁ בְּרָאשִׁית. אָז עָגַנְתִּי לְהַשְּׁבָּן, וְאֶפְלוּ הַגְּעָנוּ כָּבר לְפִרְשָׁת מְקָץ. וְאָז הִיא שְׁאַלְהָ אִם אָנִי יוֹדֵעַ עַל שֵׁם מֵי קּוֹרָאים לְהַשְׂזָה - וְלֹא דְּעָתִיגַּי. אָז הִיא הַתַּחַפְלָא אֵיךְ זֶה שְׁאָנִי לֹא יוֹדֵעַ. אֲכָל מָה הִיא רֹצֶה? אֶפְלוּ שְׁאָנִי לֹומֶד חַפְשׁ בְּרָאשִׁית, אֵיךְ אָנִי יִכְׁלֶל לְדַעַת אִם קּוֹרָאים לְהַשְׂרָה עַל שֵׁם שְׂרָה-אוֹפִים אוֹ עַל שֵׁם שְׂרָה-מִשְׁקִים?"

כָּלִים צְחָקוּ בְּלִבְבִּוֹת, וְאֶבְאָה הַסְּבִיר בְּרִצְנִוּת:

"פְּמוֹבָן שְׁכֵל הַ'רְבָּקָות' שְׁבָעוֹלָם קְרוּיוֹת בְּסֻוףָוּ שֶׁל דָבָר עַל שֵׁם רַבָּה אַמְנָנוּ. אֲכָל אֶנְחָנוּ מִתְּחִיסִים לִמְיִינֵינוּ שְׁקָרָוב אֶלְינוּ יוֹתֵר - אֶל הַרְבָּנִית רַבָּה שְׁהִתְהַאֲלִילָה וְבִנְתִּית צְדָקָת וּמִיחְדָּת, וְנִחרְתָּה בְּהִיסְטוּרִיה שֶׁל לִיּוּבָאוּוּיטָשׁ בְּסִפְוּרִים רַבִּים וּמַלְאֲפִים!"

"סְפִּיר לִנְגָּה, אָבָא!" בְּקָשָׁה בְּעַת חַנִּי בְּתַת הַשְׁמָנוֹת.

אֶבְאָה הַרְהָר רַגְעָה וְאֹז אָמָר:

"אֶنְחָנוּ נְכָנִסִים בְּעַת לְשִׁנְתַּת הַמָּאָה לְהַסְּתַלְקָוֹת הַרְבָּנִית רַבָּה."

בעזרת לשם ובלי גדר, בምחה שניה זו אשותך ל בספר לכם פמה שיותר ספורים עליה, כפי בספר בערך הרב היר"ץ - נקדח, וכי בספרו גודלי החסידים".

"תודה אבא!" צהלה חני, וכלם הסכימו עמה.

עוד באotta ארוחת בקר - איתה ערקה אבא בעצמו לילדיים שאם קייתה עדין עם רבקה הקטנה בבית הרופאה - החל אבא לספר על ילדותה של הרבנית רבקה.

הרבנית השדכנית

העירה ליבאנויטש שברוסיה קלבנה לךשה חג. כל תושבי העירה היהודים התכוינו בשמחה רבה לחגיגתה הגדולה. היה זה לפני אדרמור האמצעי, רבי דב בער, ריעתו הרבנית שיינא חגגו את שמחות נשואין בתם האעירה שרה, עם האברך החסיד רבי אהרון אלפסנדורוב מנהיר שקלוב.

מלבד תושבי העירה היהודים שהשתתפו כלם בחגיגתה השמחה, הגיעו אף חסידים רבים מחוץ ליבאנויטש להשתתף ולשם את החגון והפלה.

החסידים שהגיעו מרחוק קיוו כי בקהל שמחת החגיגת יאמר הרב מאמר חסידות, ואכן בקהל שמחת החגיגת נשא אדרמור האמצעי לא אמר אחד בלבד, כי אם כמה וכמה מאמרי חסידות עזקים, בקשר לשמחת החגיגת ובקשר לימים בהם התקיימה.

לאחר נשואיהם, התגוררו האג האער בלבובאנויטש, באotta חצר שבה התגוררו אדרמור האמצעי והרבנית שיינא. לאוג נולדו שתי בנות, להן קראו הוריהם בשמות גיטל ורבקה.